

Autor: Doug Smythe

(Vysvětlivka k termínům *red a blue pill* - red. DP)

Svoboda se v našich společnostech stala kultem, fetišem a modlou; axiomatically se jedná o konečný cíl Člověk, stejně jako jím kdysi měla být spása duše. Slovo se viditelně objevuje na národních měnách; rituálně se jej znovu a znovu dovolává žargon obou (amerických - pozn. DP) politických stran, které se samozřejmě označují za jediné pravé ochránce Svobody proti té druhé; a veškerý přípustný politický diskurz i debata se točí kolem otázky, jak docílit co největší míry svobody coby nejvyššího - a vlastně jediného legitimního - cíle veškeré legislativní snahy

Čím přesně ona Svoboda má být, není vždy úplně dobře patrné - jisté však je, že my na Západě ji máme, díky čemuž jsme korunou veškerého Stvoření a vrcholkem lidské evoluce, zatímco naši zaostalejší bratraci na Východě, kteří se dosud plně nevzdali svého barbarství a pověr, i nadále úpí pod tíhou despotie. Že bychom pak této despotii měli vyhlásit válku a zničit ji, i kdybychom při tom měli sami zemřít, aby mohli všichni požívat sladkých plodů Svobody, jež lze na každý pád získat jedině v tomto životě, pak nejen že dává smysl, ale je natolik zjevné, že případný pochybovač by se takto okamžitě odkopal jako šílenec či nemorální člověk.

Další zjevnou pravdou o Svobodě je i mytický příběh jejího původu. Před rokem 1688, 1776,

1789 nebo 60. lety 20. století – na přesném datu vlastně tolik nesejde, tak jak tak totiž leží v šerém dávnověku – vládla všude temnota a trval věk útlaku, strachu a bídy. Silní rozmařile vládli slabým, bělošští patriarchové zotročovali a týrali ženy, děti a menšiny a na oplátku se sami stávali otroky větších patriarchů, známých jako králové, kteří vládli svévolně, bez zákonů i souhlasu poddaných. Kněží nechávali upalovat učence zaživa a pomocí lží a pověr udržovali lid ve strachu; bez technologie a medicíny lidé zpravidla umírali krátce po pětatřicátých narozeninách – a většinu potkala strašlivá smrt ještě mnohem dřív.

A pak se dosud plochá přímka dějin vzepne směrem ke spravedlnosti, když černočernou temnotu rozčísne oslňující záblesk Rozumu. Vědci prokázali, že náboženství je podvod, všichni králové tyrani i že jednotlivcům náleží nezcizitelná práva. Lid povstal jako jeden muž, aby zapudil krále i kněze a stvořil Demokracii. V Demokracii skoncoval Právní stát s mocenskými vztahy, díky čemuž si mohou jednotlivci svobodně vládnout a dělat si, co se jim zlíbí – pokud tím tedy nikomu nebudou škodit. Stagnace, otupělost a apatie temného věku ustoupily éře Pokroku, v níž dostane život konečně šanci rozvíjet a měnit se, vždy zákonitě k lepšímu. Oproštění od zbytečné zátěže slepé tradice objevili lidé technologii, bez níž se předtím museli obejít. Osvobození od pout monogamie objevili sex, o němž jejich předkové neměli sebemenší tušení.

A tak dále a tak dále.

Člověku vtloukají tento *narativ* do hlavy po celý život zas a znovu; objevuje se v každé podobě a žánru zpodobnění: od filmů a románů až po oficiální učebnice, akademickou historii a společenskou vědu či politickou rétoriku – a všechno mezi tím. Je to základní kámen tzv. „blue pill“: **popisu moderní společnosti moderní společností, považovaného za samozřejmou pravdu, kterou není dovoleno zpochybňovat.**

S pocitem bezpečí vycházejícím z přesvědčení, že nejrůznější veřejní i soukromí strážci *blue pill* mě tady v kybernetickém království *Samizdat* zatím ještě nedokáží vystopovat a náležitě potrestat, přináším esej s alternativním výkladem významu a důležitosti fenoménu Svobody; kontra-interpretaci, jíž by někteří akademičtí postmodernisté možná označili za „dekonstruktivistické čtení“, já jí však mnohem méně domýšlivě budu říkat „red pill“ náhled.

Formální filozofická teorie Svobody – od občanských republikánů a puritány přes J. S. Milla a dále – se jeví ve zdaleka nejlichotivějším světle, když vyzvedává Svobodu jako sociální techniku pro *zušlechtění* širokých lidských mas. Svoboda podle této teorie propůjčuje i tomu nejposlednějšímu soukromému občanu nejen důstojnost vyhrazenou dříve pouze světským a duchovním vládcům, ale také právo říkat *pravdu* – výsadu dříve žárlivě stráženu vládnoucí třídou, k níž však v liberální demokracii patří každý občan. Coby příslušník vládnoucí třídy, s vědomím, že veřejné záležitosti demokratického státu jsou také jeho vlastní záležitostmi, jeho zodpovědností i právem, povstává občan nad slabost a bezstarostnost dítěte spojenou s bezmocností a stává se sám sobě Státníkem – se vši vážností, věcností a státnickou *gravitas* způsobů i jednání, jež k tomu náleží. A rozumí se samo sebou, že tento občan, vyzbrojen právem sám rozlišit cestu ke ctnosti, se touto stezkou ze své vlastní vůle nepochybně vydá – jakmile se mu ji podaří nalézt a rozpoznat.

Nemám sebemenší pochyby, že tvůrci této teorie svým premisám i závěrům zcela upřímně věřili. Ne všechno však dopadlo podle plánu – ba právě naopak: v našem století i většině staletí předcházejících Svoboda, daleka nějakého zušlechťování, nepokrytě a vědomě směřovala k *degradaci*. **Viditelný společenský odznak Svobody už nespočívá v pozvednutí se nad přízemní a opovržením hodné, jako tomu bylo v případě buržoazie starého stříhu, ale v záměrném a nápadném poklesnutí pod buržoazní váženost, republikánské občanské ctnosti i důstojnost svobodného občana. Všechny průvodní znaky těchto věcí jsou nově označeny za zastaralé, svazující a represivní.** Za „osvobozeného“ se lze tedy označit jedině jejich naprostým zavržením. Jmenujme jen pár příkladů za všechny:

Úpadek mravů už dávno dospěl od obyčejného plebejského zhrubnutí k vulgárnosti, neurvalosti, nesnesitelnosti, neomalenosti a sprostotě úplného dna, tradičně považovaného za plnou míru společenského úpadku, nedůstojnosti a hanby – tedy do stavu, kdy se muži oblékají jako ženy (kdysi pevná definice *parodie*) a ženy jako obyčejné prostitutky.

Zánik **stoického** ideálu mužného charakteru, podle něhož měl muž na důkaz své schopnosti nabývat práv a závazků svobodného občana prokázat naprostou kontrolu nad svými emocemi i žádostmi a chovat se se vznešeným nádechem stále, střízlivé a vážné úcty (*gravitas*). Dnes jsou stoická vážnost a sebeovládání pokládány za směšné potlačené, autoritářské a zkostrnatělé chování – snad dokonce až psychologicky nezdravé a patologické. Populární psychologie je s diagnózou stoického typu rychle hotova: „potlačovaný misogyn,“ potenciální hrozba či dokonce přímé nebezpečí – model zdravého emočního života totiž nachází v pošetilosti a hravosti dítěte a nadšené emocionální expresivitě ženy, a proto neustále vyzývá lidi ke „spontánnosti“, „sebevyláčení“ a v první řadě k nekonečnému probírání vlastních pocitů, to vše ve jménu osvobození jednotlivce ze svazujících psychologických pout.

Svoboda slova, původně ustanovená k tomu, aby mohl každý občan vyjádřit pravdu stejně autoritativně jako kterýkoliv úředník či doktor, sama prošla pozoruhodnou proměnou: **stalo se z ní právo mluvit bez jakéhokoliv závazku říkat pravdu a bez trestně pronášet ty nejnehoráznější lži, smyšlenky a pomluvy.** Proto také prudký propad úrovně písemnictví v posledních desetiletích, když nesmírný **nárůst kvantity** neomylně doprovází i náležitý, ale přesto šokující **propad kvality**. Toto psaní často ani nepředstírá zájem o objektivní pravdu (např. „názorová žurnalistika“). Sestává z dětinské směsice vulgarit, pomluv, štvavé rétoriky, cynické manipulace založené na technikách obchodní propagace (přestože se na její tvůrce, na rozdíl od obchodníků, nevztahují zákony o klamavé reklamě, čehož také plně využívají), pseudovědě a napůl pochopených módních výrazů a floskulí okoukaných z právě populárních akademických teorií, následně tichou poštou opakování na *party* a sociálních sítích proměněných v naprosté nesmysly. Věci dnes dospěly tak daleko, že ani **přímé výmysly** nejsou **při odhalení** pokládány za něco zvlášť ohavného nebo hanebného. Na celý tento systém zpovzdálí dohlížejí a posvěcují jej akademické teorie, podle nichž je veškeré psaní uzavřenou sémiotickou soustavou, která nedokáže nějak stabilněji ani ustanovit vlastní vnitřní význam, tím méně pak odkrývat vnější objektivní pravdy o povaze reality, díky čemuž se pak *všechny* nároky na pravdu stávají jen nepoctivými pokusy přesvědčit a

zmanipulovat ostatní. Následkem toho se stále více rozmazává hranice mezi vážně míněným psaní a fabulacemi prášilovského střihu; k dovršení celé „revoluce“ nám tento nový druh psaní podávají bezdušně žvanivým, zlehčujícím, povrchním („nonšalantní“) stylem (s alespoň jedním sprostým slovem na každých sto napsaných) pro dobarvení jeho lehkomyšlné a nevážné povahy.

Svoboda už není chápána jako prostředek k usilování o ctnost v tomto a spásu v příštím životě – lidé neobeznámení se starší (než z 20. století) politickou teorií často dokonce vůbec netuší, že tomu tak kdysi bylo. Svoboda se stala buď cílem sama o sobě, jako konečný účel Člověka, nebo čistě ekonomickým pojmem maximalizace užitnosti. „Usilování o osobní štěstí“ z americké Deklarace nezávislosti je všeobecně vykládáno v intencích toho nejpřízemnějšího konzumerismu – nebo naopak ve zdánlivém výsměchu staršímu významu Svobody jako právo na „autentickou“ osobní identitu definovanou pomocí nejzvrácenějších a k tomu inherentně ponižujících sexuálních sklonů a praktik.

Příznačně je, že tyto i další formy „osvobození“ od tradičních morálních a etických standardů jdou ruku v ruce s ohromnou expanzí velikosti, záběru i moci státního aparátu, která nemá v západních dějinách obdoby.

Pod správou rádobu policejního státu obávané francouzské absolutistické monarchie *ancien régime*, liberální démonologií tolik zatracované, dokázal jediný člověk zkompilovat každý zákon a správní směrnici vzniklé za celou dobu trvání království do pouhých **několika svazků**. V dnešních Spojených státech, zemí přeslaské Svobody a Ústavou „omezené“ vlády, existuje „jen“ federálních trestních zákonů takové množství, že se **celému týmu badatelů nepodařilo všechny je spočítat**, když byla skutečná suma označena za nevyčísitelnou. V podstatně širším oboru správního práva **kolem 300 000 (!) předpisů** obsahuje trestní sankce. Tyto **regulatoční prohřešky** jsou čistě byrokratická fikce kriminalizující nejbanálnější činnosti naprosto svévolným a nepředvídatelným způsobem (např. když najdou u člověka peří tažných ptáků). Jelikož neznalost tohoto nepoznatelného souboru právních norem neomlouvá, občan se může – pokud ví (nebo vědět může) – dopustit jednoho či několika federálních zločinů ještě než stihne dojít do večerky na rohu ulice. Má však zaručeno suverénní právo dojít tam v koktejkách a síťovaných punčochách.

„Osvobození“ od tradičních normativních omezení tedy podle všeho znamená, že jednotlivce přiměli vyskočit z deště pod obří, všemocný a vševědoucí okap Státní kontroly. Okázalé estrádní skotačení osobního „posílení“ prozrazuje hlubokou *bezmocnost* občanů vybízených nestydatě se naparovat, jako by jim patřil celý svět, zatímco sami mizí ve stínu groteskně nafouklého **Leviathana-Státu** na steroidech, který reguluje každý jejich krok od kolébky do hrobu a drží v rukou větší moc, než jakou by poddaní kterékoliv tzv. „absolutní“ monarchie minulých staletí (jejichž moc byla *striktně omezena* božským, přirozeným i zvykovým právem a/nebo pravomocemi či výsadami církve a rodiny) snášeli u svého vladaře.

Sám jsem poctivě citoval Locke a zbožňoval ústavu a pevně věřil v kult svobody, když jsem si těchto věcí začal všimnout, přestože ještě léta jsem i rámci tohoto všímání provozoval systematické nevšímání. Takto mocně působí *blue-pill* na ducha. Jednoho dne jsem však

narazil na *red-pill* ve formě letmé Senecovy poznámky:

Vždyť děti bijí rodiče do obličeje, ty zcela malé cuchají a škubou matčiny vlasy a třísni je slinou nebo odhalují před zraky svých blízkých to, co má být zakryto, a používají neslušná slova, a ničemu z toho neříkáme urážka. Proč? Protože ten, kdo to dělá, nemůže pohrdat. Ze stejného důvodu nás pobaví vtipy našich otroků, i když jsou pro nás urážlivé, a jejich opovážlivost si nakonec leccos dovolí i vůči pozvaným hostům, jestliže začala u pána, **a právě ti nejvíc hodní opovržení, kteří jsou sami předmětem posměchu, bývají nejhubatější.** Někteří schválně kupují drzé mladé otroky a jejich nestoudnost ještě podněcují zvláštním školením, aby se ze sebe na všechny strany chrlili předem nastudované utrhačné řeči. Tomu pak neříkáme urážky, ale špičkování (zdůraznění autora eseje).

Ve světle těchto postřehů (pronesených jakoby jen mimochodem antickým velikánem, který ve své eseji hovořil o něčem trochu jiném) se moderní **spektákl** svobody slova a projevu jeví úplně odlišně od *blue-pill* verze mýtu o svobodě. Podle něj totiž stávající podívaná, kdy všichni současně nesmírně okázale odhazují všechny standardy veřejné slušnosti a náležitosti, značí jakousi velkolepou teleologickou kulminaci dějinného procesu, při níž Lid hrdinsky svrhává okovy svého zotročení králi a klérem a sám se prohlašuje Svrchovaným vládcem svého vlastního osudu.

Ve světě Senecovy *red-pill* ale skutečnosti tohoto procesu působí – zřejmě podstatně přesněji – jako proces, jímž se občan *vzdává* všech někdejších společenských nároků na důstojnost a čest *být brát vážně* sám sebou i ostatními a *a fortiori* také statusu člověka, který má věrohodný nárok na právoplatný díl skutečné autonomie nad sebou samým i těmi, za něž ve své doméně zodpovídá – to vše výměnou za svobodu dvorního šaška, svobodu malého spratka a svobodu otroka, kterým projde nesrovnatelně více než dospělému muži, protože postrádají společenské postavení i osobní autoritu potřebnou k tomu, aby jejich špatné chování představovalo přesvědčivou a věrohodnou hrozbu. Výměnou za právo pronášet slova, která byla díky své nečetnosti a obezřetnosti obtížena vážeností, získává právo říkat si, co se mu zachce – konkrétně právo nebýt brán dost vážně na to, aby si lživá nebo neslušná řeč vynutila cenzuru a obecněji neustále žvanit jako žena namísto autoritativních mužných prohlášení.

Skutečně, jednou z mála dnes dodržovaných společenských norem regulujících veřejný mluvený i psaný projev je záповěď byt jen se pokusit mluvit autoritativně nebo rozhodně prohlásit stav věci či postup za správný či špatný, člověka nebo skupinu lidí za lepší či horší než jinou, nějakou zásadu za pravdivou a jinou za nesprávnou. Něco takového okamžitě vede k obvinění z přehnaně tvrdému odsuzování, což je dnes pokládáno za stejně nezdivořilé, jako kdysi prokládat ve společnosti cizích lidí přísahy vulgaritami. Na první pohled působí toto tabu podivně v rozporu se Svobodou – vždyť není přece samotná idea svobody slova, jak ji zformulovali teoretičtí průkopníci jako **James Burgh** a následně zakotvil 1. dodatek americké ústavy, vedena záměrem poskytnou občanovi právo vložit se do jakékoliv záležitosti

dotýkající se veřejných zájmů a rozsoudit ji? V demokracii konec konců náleží Stát jemu, právoplatnému voliči – a tím pádem jsou veškeré veřejné záležitosti také jeho vlastními.

Očividný rozpor rozřešíme v momentě, kdy přestaneme věřit této *blue-pill* mytologii a díky světlu *red-pill* nahlédneme na svobodu slova jako na svobodu otroků, nikoliv vládců veřejné moci. Jak říká Seneca, pro otroka je přípustné, vlastně i příznačné, pronášet na veřejnosti sprostárny a vůbec se chovat jako pitomec – tím totiž dokazuje sám sobě i všem na okolo, že se nehodí k ničemu lepšímu než otroctví. Není však už přípustné, aby totéž stvoření pronášelo hodnotící úsudky a autoritativní prohlášení o tom či onom, právě proto že se jedná o otroka. Coby otrok je, *pace* Aristotelés, považován za od přírody neschopného plné účasti na Rozumu /logu/ (vykonávat jej za něj připadá jeho pánovi); a protože naprosto postrádá osobní moc i autoritu, nemá jednoduše co kázat o tom, co je či není rozumné, spravedlivé a pravdivé – to je totiž sféra vyhrazená dospělým a pánům. Rozumí se tedy, že pro otroka není přehnaná kritičnost vhodná; otrok, který by se pouštěl do soudů, zapomněl, kým je a hraje si na milostpána.

Pod slabým červeným světlem [fotokomory] se skutečný význam dnešního napomínání proti „přehnané kritičnosti“ stává očividným, stejně jako návodně sebezapírající pravidla projevu typu „nepřísluší mi to soudit“. Navíc lze v tomto duchu označit všechny formální teoretické projevy společenského tabu proti rozlišujícím soudům – tedy tzv. „relativismus“, podle něhož jsou všechna tvrzení nároková si pravdu zároveň do stejné míry pravdivá jako nepravdivá, žádná kultura není lepší než jiná a který zapovídá jakékoliv pokusy zhodnotit či seřadit odlišnosti mezi jednotlivci – nazvat v počtě Nietzschemu *otrockou epistemologií*.

Snáze odkrýváme i význam pokračující degradace písemnictví a zánik vážného psaní. V tradičních společnostech mělo psaní exkluzivní povahu a bylo vyhrazeno lidem a institucím nadaných skutečnou autoritou – jen to, že se myšlenka nebo argument objevil v tištěné podobě, jí dodávalo na vážnosti a závaznosti. Nejjasnějším důkazem vážnosti požívané psaním je ostatně už to, že autor musel být ochoten vystavit svůj život a bezpečí jako korolárium výsady vážného psaní: musel např. riskovat možnost, že bude vyzván k duelu, žalován pro pomluvu, donucen pod hrozbou trestu odpřisáhnout pravdivost svých řádků nebo čelit obvinění z kacířství či urážky majestátu a následné cenzuře nebo dokonce popravě.

Právě díky tomuto systému omezení svobody slova se psaní mohlo etablovat jako velice vážná záležitost. Vážný a seriózní charakter psaní pak obratem vedl k ustanovení odpovídající kontroly kvality a jistě není náhoda, že všechna velká díla západního kánonu vznikla právě v tomto režimu svobody slova.

Liberalismu se však tento režim jevil jako odpudivě despotické okovy spoutávající ducha lidské tvůrčí schopnosti a Pokroku. **Docházelo tak k postupné demokratizaci veřejného psaní a dnes můžou všichni muži, ženy a vlastně i děti, kteří o to stojí, psát co se jim zachce (pokud to tedy není „netolerantní“ nebo jinak předsudečné).** Mohou tak činit zcela beztrestně nikoliv proto, že by se nacházeli *nade* vší zodpovědností, ale naopak *pod ní*. Jak říká Seneca, otrok je doslova *pod veškeré opovržení*: nemá totiž takové společenské postavení ani osobní autoritu, aby ho někdo bral vážně a proto mu může projít

takřka cokoliv, aniž by se tím kohokoliv dotknul, protože jeho slova postrádají veškerou závažnost i věrohodnost.

Výše popsany frivolní a nevážený charakter většiny soudobého psaní nás tedy jen stěží může překvapit, jelikož jej mají na svědomí ve velice skutečném slova smyslu nesčetní dvorní šašci - a nemá smysl hledat a očekávat logickou důslednost, faktickou přesnost či další znaky vážnosti ve skopičinách bláznů, tj. současného občanstva.

Následkem kultu svobody projevu sledujeme také masivní kampaň k destabilizaci emoční struktury moderního člověka. Odvěká západní tradice stoické sebekázně vybízející lidi podřídí chaotické působení afektu řádu řízenému intelektem se totiž ocitá pod útokem ve jménu osobního osvobození i psychologického „zdraví“. Jednotlivec se neustále setkává s výzvami, aby skončil s „potlačováním“ a projevoval se „spontánněji“ a emočně labilněji; měl všemožné city, o nichž je třeba sáhodlouze mluvit a především nikdy nepotlačoval tužby a žádosti nitra - zejména svou sexuální „identitu“ - bez ohledu na to, za jak protispolečenské nebo nemorální je označuje jeho svědomí.

V zájmu osvobození jednotlivců z područí despotismu svědomí a snahy pomoci osvobodit je od nich samotných je vedena totální válka proti *studu*, když je „ostouzení“ v tomto duchu démonizováno podobně jako zločin nemístné kritičnosti a tím pádem vystaveno zdrcujícímu odsudku. **Jako korektiv proti patologickým účinkům studu na svobodu a zdraví se jednotlivci doporučuje nejen dělat to, co tradice a morálka označují za hanebné, ale také tak činit co možná nejveřejněji, nejnápadněji a s co největší hrdoostí. Aktuálně se vlajkovou lodí tohoto podniku stala sexuální inverze a travestie/kastrace u mužů a nestydatost/sexuální delikvence u žen.**

V červeném světle zřetelně vidíme, jak lidi ve jménu osvobození vábí, aby si fakticky sami nasadili kolem krku vlastní otrocké chomouty:

V západní tradici vždy platilo - a tvůrci moderní demokracii, kteří poctivě četli svého Aristotela, si toho byli velice bolestě vědomi - že ctnostná a racionální sebevláda je tím nejzákladnějším kritériem způsobilosti ke svobodě a že kdo se nechce nebo nedokáže řídit zásadami rozumu a morálku, ocitne se pod právoplatnou (a *despotickou*) autoritou toho, kdo to dokáže - a ten následně bude vykonávat racionální soudy za něj, tedy obecněji řečeno vytvářet mu pravidla. Tento vztah platí spontánně a přirozeně, nikoliv nejmenším dílem také proto, že člověk neschopný ukázněné a etické sebekázně je současně příliš slabý a bezpáteří, než aby vzdoroval jakémukoliv uložení pravidel zvenčí. (Proto na otroky zpravidla není vyvíjen takový tlak - dokonce to ani nemají dovoleno - aby se chovali tak bezúhonně jako jejich páni, i proto je jim trpěno jejich šaškování).

Stud je v každé společnosti koroláři společenské cti, a tak roste jako funkce společenského postavení. Tak tedy skutečná nestoudnost značí naprostý a úplný stupeň ponížení a společenské deklasovanosti. Sociologicky stud sestává z dočasného či trvalého odnětí cti, důstojnosti a společenského postavení, na něž má člověk obvykle

nárok; je tedy logické, že člověk bez pocitu studu se při spáchání morálního prohřešku vlastně doslova vůbec nemá za co stydět – není možné ztratit tvář nebo utrpět újmu na cti, pokud jste žádnou tvář ani čest nikdy neměl. Asi není třeba dodávat, že tato absolutní absence sociálního postavení se rovná statusu otroka.

Konečně pak bývá v každé společnosti prvořadou manifestací absolutního dna degradace studu a otroctví – jak jste asi uhádli – muž ujímající se úlohy ženy a žena, která se stává obyčejnou prostitutkou. (Dokonce i dnes, navzdory neutuchajícímu přívalu anti „transfobie“ a boje proti „zostouzení cour“, se dá vcelku bezpečně prohlásit, že vězně-děvku nebo pouliční štetku nikdo nevnímá jako nějaké ztělesnění lidské důstojnosti a svobody).

Výše uvedený rozbor explozivního, nekontrolovaného a nekontrolovatelného bobtnání moci moderního Státu naznačuje, že se nejedná o nějakou dějinnou náhodu, odchylku či nezamýšlený následek. **Je nanejvýš přirozené, normální a vlastně nevyhnutelné, že lidé, kteří příčinlivě napodobují chování hodné otroků - ať už si toho jsou vědomi či nikoliv - dostanou právě takový typ vlády, jaký si zasluhují: otroctví.** Stát tedy v konečném hodnocení nedělá nic jiného, než že se ujímá úlohy nabídky k poptávce v tržním vztahu: jde konec konců stále ještě o demokracii a jakkoliv paradoxně to může působit, za svou zdegradovanou a služebnou pozici je občanstvo zodpovědné zcela výhradně samo.

V tomto ohledu je *blue-pill* myticko-historické podání Pokroku, s příběhem o dějinném vzestupu z temnoty a despotismu do osvíceného věku Svobody pod „vládou práva“ zrcadlovým obrazem, v němž se skutečné moderní dějiny jeví převráceně. Z *red-pill* perspektivy postupuje trajektorie dějin v opačném směru. Ve skutečnosti tak Západané – podobní pošetilé dívce, která uteče z domova svých přísných, ale milujících rodičů, jen aby skončila oceňovaná tetováním nějakým motorkářským gaunerem, který ji pro peníze i zábavu prodává na ulici – vyměnili život v přiměřené podřízenosti vnitřně zákonné a spravedlivé záštitě trůnu a oltáře za život možná více vzrušující, ale nebezpečně riskantnější a na každý pád ponižující a odlidštěný, který se navíc v okamžiku, kdy už je na návrat dávno příliš pozdě, ukázal být podstatně méně osvobozujícím, než zprvu sliboval.

Esej Douga Smythe *The Liberty Of The Slaves* vyšla na stránkách *Thermidor Magazine* 15. ledna 2017.